

דרושים גיבורים רלוונטיים

דיבור על הכוס המלאה ללא הרחבת המבט עלול להפוך מאופטימיות לחידלון • והנוער הפועל מזהה את זה ראשון גלי בת חורין ואודי בן חמו

אופטימיות היא מושג מתעתע. ממבט ראשון נדמה שאלו הרואים את חצי הכוס המלאה הם האופטימיים שבנו, ואילו אלו שמצביעים ללא הרף על הבעיות במציאות לוקים בעיוורון פסימי הנובע ממרה שחורה או מתוך קטנות אמונה בקיומה של תוכנית אלוקית. עם זאת חשוב להבין שכמות האופטימיות שנחוצה לאדם שמכוון מבטו אל הרע שעוד נותר לתקן, גדולה בהרבה מזו של מי שמבקש לראות רק את הצדדים הטובים של המציאות.

מעורב ירושלמי הדסה פורת הרב קוק

המכללה האקדמית הדסה ירושלים ואגודת הסטודנטים אתכם מתעניינים בלימודים וסטודנטים סקרנים למפגש מרתק בנושא: אלוקים ואדם

במלחמת השחרור בקרבות על העיר העתיקה השתתף לוחם אמיץ ועוז נפש. קראו לו ניסים גיני הי"ד. ניסים גיני היה החלל הצעיר ביותר במלחמת ישראל ועל קברו מצוין גילו בעת שנפל. בן עשר היה בנופל. שאלנו פעמים רבות במפגשים והרצאות - מי אחראי על המחולל הזה? מי אפשר לילד תמים, רך בשנים, בן עשר בסך הכול להתעסק עם המקום הנוראי ביותר לחי אפשר למיין - שדה הקרב. דם, זעקות כאב, אובדן, לחץ נפשי אדיר ותחושת דחק איומה. איך אפשר להכניס למקום כזה ילד בן 10? ותמיד התשובה לשאלה הזו מסתכמת במילים הצודקות: לא הייתה ברירה. המציאות המורכבת הייבה מענה לא קונבנציונלי.

לעיתים נוטים להפנות אל 'פורום קפה שפירא' טענות בסגנון הזה: מדוע אתם מדגישים כל הזמן את הרע במציאות? אתם לא מגדלים כך אנשים מרורים? האם אתם לא גורמים בכך לציבור גדול לאבד את האמון במערכת? האם אתם לא עושים נזק יותר מתועלת? ובכלל, מדוע לחשוף את הנוער הענוו והעדין לכל מיני מציאויות מורכבות הנכונות אולי לגילים מתקדמים? והתשובה המתבקשת - כמו בחשיית ניסים גיני לנוראות שדה הקרב - המציאות עצמה תובעת זאת מאיתנו.

המציאות התרבותית האגרסיבית והמניפולטיבית הסובבת אותנו מחייבת תהליך התבגרות רלוונטי, שייחנות שלא היינו נדרשים לו במצבים אחרים. גיל התבגרות לאומי המכללה האקדמית הדסה, רביעי | ט' בסיון | 8.6 אולם גוטסמן שעה 20:00 בר ין וגבינות להרשמה סרקו: ללא עלות הכנסה

מדוע להציג את הדברים באופן כזה הלוקח בחשבון שתי אפשרויות קצה בלבד? או שיפוסים מרירים ועופי פנים או ילדי פרחים מחויכים ומגלגלים על לשונם סיסמאות על טוב, מוסר ואהבת האדם בלבד.

כדי שהמתבגר יעמוד על עצמיותו ועצמאותו הוא נדרש לעבור את התהליך הזה. בשנות חייו הראשונות האתגר היה קיומי, פסי וחומרי, וכעת האתגרים תודעתיים ושכליים יותר. בהצלחה לכנס, ההורים... וכפי שהדבר נכון בגיל ההתבגרות הפרטי, כך הוא נכון ביחס לגיל ההתבגרות הלאומי שלנו. שימו לב למתרחש בני הילדים: בדרך כלל סביב יום העצמאות נוהגים לשיר עם הילדים בהתרגשות את השיר "ארץ ישראל שלי יפה וגם פורחת". שימו לב למילות השיר:

להעלותם לגדרום המשפיל. שנים רבות התהלך אליעזר בן עמי בנקיפות מצפון על שסייע למוותם. גם באזכורת במהלך השנים היו מי שיצאו נגדו על כך. בחלוף שלושים שנה, לאחר מלחמת יום הכיפורים, התקשר לאליעזר שאול, אחיו של משה ברזני שעמד לחתן את בנו משה, הקרוי על שמו של אחיו הגיבור, "אליעזר, אני רוצה שתבוא לחתונה של הבן שלי משה, שקרוי על שם אחי. זו הבקשה של אבא שלנו, שציווה עלינו להמין אותך לחתונה. לאבא לא נותרו הרבה שנים לחיות, והוא השביע אותי שלפני מותו אפגיש אותך איתך", כך אמר. אליעזר ניסה להתחמק, אך שאול לא ויתר והתקשר שוב ושוב. ביום המיועד הגיעו אליעזר ואשתו לאולם. כשהבחין בו שאול ברזני, אמר מייד: "אני קורא לאבא". אליעזר בן עמי מספר ועיניו זולגות דמעות: "אברהם ברזני הגיע אלי, חיבק אותי ונישק אותי ואמר: 'אליעזר, הצלת את כבוד ישראל'". את הסיפור המרגש הזה נכון לקרוא שוב ושוב כדי להתמלא הערצה למסירות נפש של אנשים גיבורים שפעלו באומץ וללא מחשבה על המחיר הנדרש. אזיזו עין נשארת יבשה לאחר קריאת המילים המכוננות "אליעזר, הצלת את כבוד ישראל!"

המציאות דורשת מאיתנו להגדיל, להרחיב ולהעמיק את הכלים התודעתיים. אי אפשר עוד להישאר באותה מדרגה.

אך לאחר תחושת ענווה והערצת פועלם של גיבורים אלו, אסור לנו לעשות 'העתק-הדבק' לאותה פעולת גבורה נדרשת. הביטו בעצמכם מסביב, אין אף חייל בריטי להתפוצץ איתו.

לכל הכרעה יש מחיר

ומאופיין בשאלות של זהות: מי אנו ומה חיינו? מדוע אויבינו מטרפים באל אקצה? מה מיוחד כל כך במקום הזה, ומדוע הוא שואב אותנו אל תוכו כמו מגנט? לא לנו הפתרונות לשאלות יסודיות אלו. ברצוננו רק לתאר את הצורך ברלוונטיות התודעית הנדרשת מאיתנו ביחס לעיסוק בדיאגנוזה התרבותית כיום. אי אפשר עוד להישאר תמימים וחסרי הבנה מול האתגרים התרבותיים שאנו מתמודדים איתם, ויפה שעה אחת קודם. ואם לא נדע מהי החזית העיקרית בימינו, גם לא נדע להוקיר את גיבוריה ולגלות לעיתים סבלנות ואורך רוח כאשר "זה לא עד הסוף מדויק".

מישהו ראה חייל בריטי?

בספרו המצויין של אביחי ברג, 'ודרך אין אחרת', מתואר הסיפור הזה: אליעזר בן עמי היה האיש שהציע ואף הכין את רימון הנפץ שאיתו התפוצצו מאיר פינישטיין ומשה ברזני הי"ד. התכנון היה להתפוצץ יחד עם חייל בריטי ששמר עליהם ולא לאפשר לבריטים שנית, הציבור חשף גם כך. חשוף אך מבלבל. הוא

ידע ולימוד הם החיסון הטוב ביותר

שומע את רחשי הציבור ומבין שמשוה מתרחש פה. במערכת המשפט, התקשורת, האקדמיה וכדומה אין יום שאנו לא נחשפים לעוד מוצב תודעתי שנתקף בפראות. משפחה, לאום, צבא, זהות יהודית ועוד. ואם כך, מה שנותר לאלו שלמדו את הסוגיות, הוא רק להמשיג ביובו טעם ודעת את הדברים כדי שיתיישבו על הלב באופן הנכון ולא יציפו דמיונות פראיים. שלישית, ללא הבנת המציאות ותחלואיה - לאילו דמויות מופת עלינו לייחל? אל מי עלינו לשאת את העניינים? מיהו הראוי כיום להיקרא 'גיבור'? ובכלל, על מה עלינו לכוון בתפילותינו?

הקתדרה של פורום קפה שפירא | הבית האינטלקטואלי של הימין

שאליו שואפים מתנגדי המדינה היהודית? ויש שאלות רבות נוספות. אגב, לא חייבים ללמוד פילוסופיה למתקדמים כדי להתמודד תודעית, כמו שלא חייבים ללמוד רפואה כדי להתמודד עם הקורונה. אפשר פשוט להתחסן. כמובן, כל המרבה הרי זה משובח, אך הפנמה תמציתית ומרוכזת של שיטות הפעולה מספיקה. מניסיון. ונקודה נוספת: מהרגע שהתחסנת, אתה כבר לא מתהלך בפחדים וחששות, אתה פשוט מתהלך במציאות לאדם בוגר, שקול ואחראי.

אנו עלולים לגדל דור של שאינו מכוון ואינו מכויל לאתגרי התקופה. דור של חלוצים שיחפשו חייל בריטי להתפוצץ איתו, כמשל, במקום לחפש את האתגר הרלוונטי והמדויק יותר לדורנו ידע ולימוד הם החיסון הטוב ביותר. כיצד פועלת התרבות? מהן שיטות פעולתה? והתקשורת? מהי ספירלת השתיקה? מהו מסגור? ומהי תאוריית הבניית המציאות? מדוע המשפחה המסורתית הפכה למושא התקפה מרכזי כל כך היום? ומהו היעד

מחנה קיץ מחוזקים לעולם מחנה של הציבור הציוני דתי